

Marias lille æsel

KALENDER:

Klassisk lågekalender med med 24 låger indeholdende smukke motiver fra bogen "Marias lille æsel" (af Gunhild Sehlin, udgivet på forlaget Blue Pearl Books 2020).

Format: rund, 42,0 cm diameter

Kalenderen fungerer fint uafhængigt af bogen.

Illustrationer: Thobias Faber

Marias lille æsel

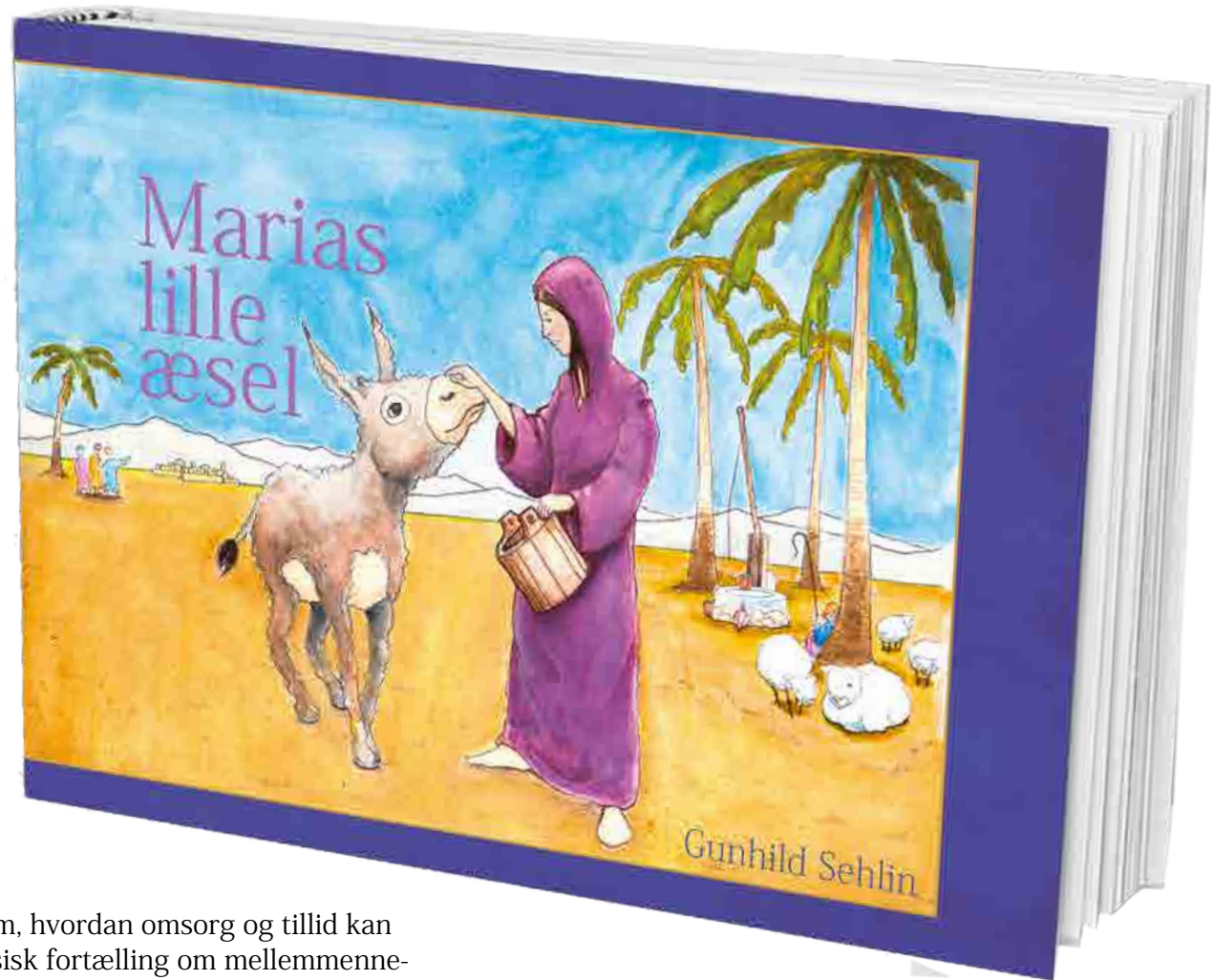
NY BOG

Bagsidetekst:

"Marias lille æsel" er en hjertevarm og fortryllende fortælling om, hvordan omsorg og tillid kan være med til at skabe forandring og forvandling. Det er en klassisk fortælling om mellem menneskelige dyder og en fin påmindelse om de smukke venskaber, der kan opstå, når vi tør udfordre fordommene og give hinanden en chance.

I bogen følger vi det dovne og beskidte æsel, som ingen værdsætter og drager omsorg for. Lige indtil den dag, hvor æslet møder den gode og næstekærlige Maria, som kan få det bedste frem i alle, hun møder. Det bliver til en fortælling om et usædvanligt venskab – og om hvad der kan ske, når man pludselig møder nogen, der tror på det bedste i alle levende væsener og kan få øje på skønheden bag den hårde facade.

Vi kan alle få brug for en ihærdig ven i nødens stund, og måske kan netop stædighed og dovenskab forvandles til hjælpsomhed og stolthed under de rette betingelser.

2. KAPITEL

En morgen mødte Simon og det dovne æsel en ung kvinde, der hed Maria. Hun var netop på vej hjem fra brønden med sin vandkrukke. Maria så på æslet og sagde:

"Åh, sikke et smukt æsel! Ærgerligt at hun er så beskidt." Og så standsede hun et øjeblik og kløede æslet bag det ene øre.

"Ih, hvor det føltes skønt!" Æslet kunne ikke huske, hvornår nogen sidst havde kælet for hende, og på hjemvejen tænkte hun så meget på Maria, at hun slet ikke lagde mærke til, at Simon slog og råbte af hende.

Efter den dag skete det tit, at Maria kom til brønden ved samme tid som Simon og det dovne æsel, og hver gang talte hun venlige ord til æslet og tog sig tid til at kæle for hende. Når æslet siden gik hjemad, trippede hun finere end vanligt og holdt halsen endnu rankere. Alle kammeraterne skændte og sagde:

"Hvad er der med hende? Hun tror, hun er så vigtig, men hun er jo bare et dovent æsel!"

Men æslet svarede dem ikke med et eneste ord. "De skulle bare vide," tænkte hun for sig selv.

Nu spidsede æslet ører hver morgen for at høre, om herremanden sendte Simon til brønden. Og når Simon kom med vandsækkene, blev hun så glad, at hun ikke kunne stå stille, mens han spændte dem fast på hendes ryg. Bagefter skyndte hun sig til brønden så hurtigt, at Simon knap kunne følge med, bakke op og bakke ned. Hvis Maria ikke var ved brønden, blev hun skuffet og troede, at hun var kommet for sent. Når Simon ville spænde de fyldte vandsække fast, gjorde hun sig umulig, så det tog Simon urimeligt lang tid, før de kunne gå hjemad. Og når de skulle gå, strittede hun imod og ville hverken det ene eller det andet, før Maria kom og aede hende og talte venlige ord til hende.

Først da trippede hun hjem med strakt hals.

"Hun er fuldkommen tosset," sagde Simon til de andre stalddrenge,

da han kom hjem.

En dag trådte æslet en skarp sten op i foden. Det gjorde meget ondt, når hun gik, og derfor haltede hun.

"Det er straffen!" sagde de andre æsler. "Nu kan hun jo prøve, om hun kan gå på den dér skabagtige måde!"

Næste morgen så Maria det lille æsel halte.

"Har æslet fået noget op i foden?" spurgte hun Simon.

"Det tror jeg ikke," svarede Simon, der ikke engang havde opdaget, at det lille æsel haltede.

"Det er synd og skam ikke at hjælpe det stakkels dyr," sagde Maria vredt.

"Der er ikke noget i vejen med hende," sagde Simon. "Hun er bare doven som sædvanligt!"

"Må jeg se din fod?" spurgte Maria det lille æsel.

"Pas på, hun sparker!" sagde Simon. "Ingen får lov til at røre hendes hove."

"Jeg gør," sagde Maria.

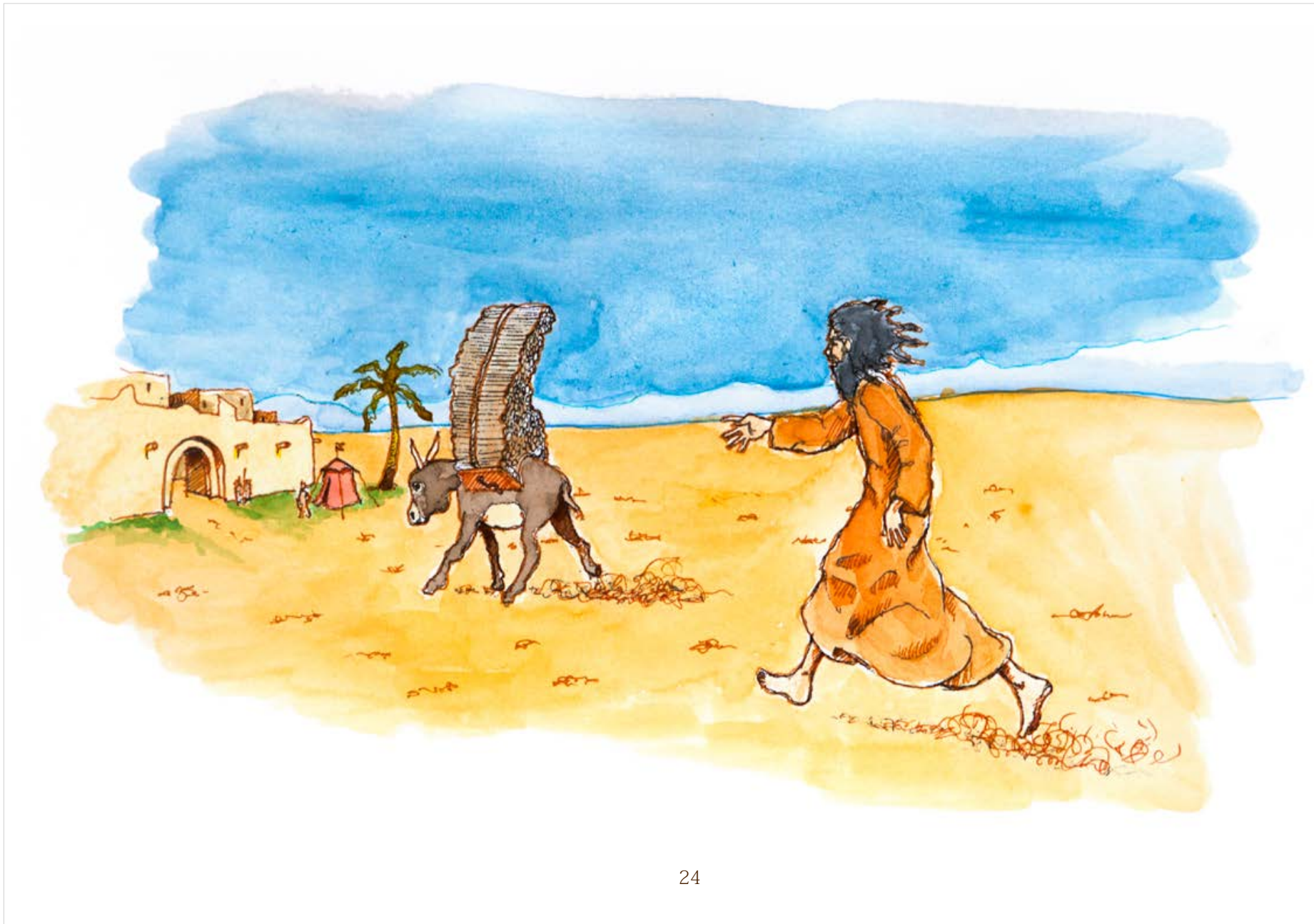
Æslet løftede villigt hoven og holdt den helt stille. Maria så straks den skarpe sten og pillede den ud.

"Sådan!" sagde hun. "Nu kan du trippe fint igen."

sten op i foden. Det gjorde meget ondt.
de hun.
andre æsler. "Nu kan hun jo prøve, om
ægtige måde!"
lille æsel halte.
den?" spurgte hun Simon.
Simon, der ikke engang havde opdaget,
at hjælpe det stakkels dyr," sagde Maria
ned hende," sagde Simon. "Hun er bare
Maria det lille æsel.
Simon. "Ingen får lov til at røre hendes
og holdt den helt stille. Maria så straks
en ud.
du trikke fint igen."

"Sov nu, børn, og vær sød
meget længe."
Så var der ikke nogen, der
og de små lam og gedekid
Maria.

Kejserens befaling

11. KAPITEL

Næste dag øsregnede det,
dre dyr. Hun nød endelig
da Maria malkede, kom Jo
"Sikke et vejr!" sagde han
godt med brænde til vint
"Ja, vi har det godt," sagde
brænde til den gamle Jud
"Det tror jeg nok," sagde
"Det bliver hun glad for,"
"Du har ret, Maria," sagde
I det samme bankede det
Han var længe væk, og da
"Hvem var det?" spurgte M
"Vi er nødt til at rejse til B
Betlehem? Det er jo lang
Kejseren har befalet, at a
klarede Josef. "Alle skal
familiens slægt kommer f
Maria kan vi ikke blive in
"Men kan vi ikke blive in
Maria undrende.
"Nej, det skal være i vore
Jeg hører til Davids slægt f
"Men jeg kan ikke rejse r
som helst."

"Sov nu, børn, og vær søde," sagde det ældste får. "Ellers varer det meget længe."

Så var der ikke nogen, der turde tale mere. Snart sov de allesammen, og de små lam og gedekid drømte om barnet. Men æslet drømte om Maria.

Kejserens befaling

11. KAPITEL

Næste dag øsregnede det. Æslet fik lov til at stå i stalden med de andre dyr. Hun nød endelig at have tid til at hvile sig lidt. Om aftenen da Maria malkede, kom Josef ud i stalden.

"Sikke et vejr!" sagde han, "godt vi har fået høsten i hus og samlet godt med brænde til vinteren."

"Ja, vi har det godt," sagde Maria. "Josef, tror du, vi kan undvære lidt brænde til den gamle Judith?"

"Det tror jeg nok," sagde Josef. "I morgen skal hun få et læs."

"Det bliver hun glad for," smilede Maria.

"Du har ret, Maria," sagde Josef. "Jeg skal..."

I det samme bankede det hårdt på porten. Josef gik ud for at åbne. Han var længe væk, og da han kom tilbage, så han meget bekymret ud.

"Hvem var det?" spurgte Maria ængsteligt. "Var det noget alvorligt?"

"Vi er nødt til at rejse til Betlehem med det samme!" sagde Josef.

"Betlehem? Det er jo langt væk? Hvad skal vi dog i Betlehem?"

"Kejseren har befalet, at alle mennesker i hans rige skal tælles," forklarede Josef. "Alle skal vi indskrives i store bøger i den by, som familiens slægt kommer fra."

"Men kan vi ikke blive indskrevet i bogen her i Nazareth?" spurgte Maria undrende.

"Nej, det skal være i vores slægts fødeby. Det har kejseren befalet. Jeg hører til Davids slægt fra Betlehem, og derfor må vi rejse derhen."

"Men jeg kan ikke rejse nu," sagde Maria. "Barnet kan komme når som helst."

Der blev stor uro blandt lammene, men det lagde hverken Josef eller Maria mærke til. "Stille," sagde det ældste får.

"Kejseren har befalet, at alle skal rejse med det samme," sagde Josef. "Vi kan ikke vente."

"Josef, du må rejse alene. Du ønsker vel ikke, at barnet bliver født i en vejkant? Eller blandt de vilde dyr i ødemarken?"

"Vi er forhåbentlig i Betlehem inden da," svarede Josef trøstende.

"Men vi kender ingen, vi kan bo hos dér," klagede Maria.

"Jeg er ked af det, Maria," sagde Josef. "Men du er nødt til at tage med. Kejseren har befalet, at alle skal tælles, og hans skrivere vil se alle familiemedlemmer, inden de skriver dem i bogen. Du ved, at vi er nødt til at adlyde kejseren."

Maria sad stille en tid. Så lyste hun op og sagde:

"Det skal nok gå! Vi har jo vores dygtige æsel. Hvem ved, den gode Gud gav os måske æslet netop for denne rejses skyld. Jeg pakker barnets tøj, varme tæpper til at sove på og godt med mad. Det kan æslet godt bære og mig med, hvis jeg bliver træt af at gå."

"Men hvem passer vores dyr, mens vi er væk?" sagde Josef.

"Jeg tager hen til min søster i morgen og beder hende tage sig af dem. Hendes mand kommer fra en familie med slægt i Nazareth, så de behøver ikke at rejse. Hun vil synes, det er hyggeligt at passe dyrene, mens vi er væk. Det skal nok gå, Josef!" sagde Maria.

Så gik Maria ind for at lave aftensmad. Josef lukkede af i stalden for natten, så de vilde dyr ikke kunne trænge ind og stjæle dyrene.

Da Maria og Josef var gået, blev dyrene meget urolige. De havde hørt alt, hvad der blev sagt, men de forstod ikke rigtigt, hvad det betød. Lammene og kiddene havde kun lagt mærke til, at Maria havde sagt, at barnet kunne komme når som helst. Men de voksne havde forstået, at der var noget på færde.

"Nu kommer han, nu kommer han, nu kommer han!" råbte de små.

"Men ikke her," sagde det ældste får. "Josef sagde tydeligt, at de skulle rejse afsted, langt bort, og at Maria måtte følge med."

"Ja, men barnet kan vel blive hos os," sagde de små.

"Nej, det kan han ikke," sagde det gamle får. "Mødre forlader ikke deres børn og rejser bort. Og barnet er jo slet ikke kommet endnu."